

LUCIA GARGALETUS

SAGA
UMBRELOR
ARMAND

VOLUMUL 1

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2023

CUPRINS

CAPITOLUL I ... 7

CAPITOLUL II ... 30

CAPITOLUL III ... 70

CAPITOLUL IV ... 104

CAPITOLUL V ... 152

CAPITOLUL VI ... 200

CAPITOLUL VII ... 237

CAPITOLUL VIII ... 297

CAPITOLUL I

*Fiecare își are adevărul lui
și aceste adevăruri nu coincid.
Vrei să fii înțeles, explică.*

După o lungă și grea suferință, Armand este sfătuit de medicul lui să lase totul în urmă și să plece într-un loc liniștit, departe de agitația specifică unui oraș sau unei stațiuni prea cunoscute. Deși nu era hotărât să facă acest pas, văzând că umbrele nu îi dau pace și îl însoțesc pretutindeni, tânărul decide să asculte într-un final sfatul medicului și își închiriază o casă de vacanță situată la mai bine de cinci sute de kilometri de coasta Marocului, pe o insulă numită melodios Madeira.

Este o insulă foarte primitoare ce aparține de Portugalia; constituindu-se, după spusele unora, ca fiind unul dintre cele mai cunoscute arhipelaguri din lume format din: insulele Madeira, Porto Sando, Selvagens și Desertas. Numai că, pentru a ajunge la Lisabona, trebuie să parcurgi aproximativ 1000 de kilometri.

Consultând un pliant care spera să îl ajute să se hotărască unde anume ar trebui să se retragă o vreme pentru a se repune pe picioare,

a fost atras de această insulă cu nume special, Madeira. Pliantele menționau toate că locul este recunoscut pentru climatul său blând, care rămâne constant pe toată durata anului. Informațiile pe care le-a aflat tot cercetând zona l-au făcut să se gândească la Maroc, de care îi și amintea de altfel... Țara care i-a adus extrem de multe bucurii, dar și o mare suferință.

Armand avea nenumărate pasiuni, însă printre acestea se număra și arheologia, iar aceasta l-a condus în Maroc alături de un grup de studenți, cu scopul de a cerceta mai pe îndelete anumite descoperiri arheologice. Acolo a cunoscut-o pe Calista; o sculptoriță foarte talentată, care avea deja ceva vechime în Maroc. Își închiriasse cu ceva vreme în urmă o proprietate cam părăginită, dar cu o curte imensă, unde își putea așeza lucrările abia începute sau deja terminate. Casa ei se afla nu departe de locul în care se situa siteul arheologic unde lucra Armand, asistentul lui, Igor, un profesor portughez și cei cinci studenți, printre care și sora lui, Yolanda, care, deși terminase Facultatea de Arte, vara venea și ea pe siteurile unde se afla fratele ei. Amândoi aveau în sânge aventura și dorința de a aduce la viață pagini de istorie; moștenire genetică de la bunicul lor. De fiecare dată când treceau pe lângă casa Calistei, el trăgea cu ochiul în curte ca să vadă sculpturile; sculpturi care erau diferite de tot ceea ce văzuse până atunci. Nu a avut norocul s-o vadă și pe sculptoriță, așa că pentru el era ceva plin de mister.

Armand era născut în Provence sau Provența cum spun mulți, o regiune din sud-estul Franței, situată între Marea Mediterană, Valea Ronului și Italia.

A fost crescut într-o familie cu principii sănătoase; o familie care-și iubește țara și respectă religia. Familia Girard a dat Franței câteva personalități. Însă, cu toate acestea, nici lui și nici surorii sale, Yolanda, nu le-au fost în niciun fel îngădite aspirațiile pentru o anumită profesie sau

îndeletnicire colaterală; ba chiar amândoi au fost încurajați să meargă în direcția propriilor visuri, spunându-li-se că ei sunt pe deplin stăpâni pe viețile lor.

Multă vreme, Armand a cochetat cu o carieră în Marină, fapt pentru care a făcut pregătiri speciale, sperând să ajungă ofițer. A reușit să își ia toate examenele cu brio, moment în care a fost sfătuit să meargă mai departe, să continue să studieze, iar el a ascultat făcând și cursuri pentru căpitanie, deoarece superiorii săi au fost încântați de faptul că a fost îndrăgit în unanimitate de întreg echipajul atunci când au ieșit în larg, pe mare.

Căpitanii de vase sunt, de regulă, lideri înnăscuți, iar ca să nu existe animozități în rândul oamenilor pe care îi comandă, aceștia trebuie să fie acceptați de întregul echipaj, iar Armand părea să fie un lider înnăscut, așa că părinții lui au fost încântați să afle că fiul lor a fost desemnat căpitan de vas încă de la prima sa călătorie pe mare, unde a fost iubit și respectat de întreg echipajul.

Armand nici nu avea cum să nu fie agreat la drept vorbind, deoarece era un bărbat foarte reușit din toate punctele de vedere. Înalt de 1. 85 metri, cu un corp ca al atleților sculptați de grecii antici, pielea puțin măslinie care-i scotea în evidență niște ochi verzi pătrunzători, un chip minunat, al cărui zâmbet larg cu o dantură perfectă cucerea pe oricine. Iar, pe cât era de arătos, pe atât era de inimos, fiind întotdeauna pregătit să ajute pe oricine avea nevoie de ajutorul său. Singurul lucru care nu era încă stabil în viața lui era o relație de lungă durată. Nu voia să dea speranțe niciunei femei, el având în minte să facă multe lucruri cât timp era tânăr. I se părea o pierdere de timp să mențină o legătură mai serioasă. În plus, fiind frumos și extrem de bogat, femeile cu experiență îi aduceau numai neazuri.

La un moment dat, un unchi (fratele Irinei, mama lui) care-l adora, l-a întrebat direct dacă nu cumva îl interesează mai degrabă bărbații. Armand a râs copios și i-a răspuns:

— Constance, ești un unchi adorabil! Nu-ți face griji degeaba, fiindcă îmi plac femeile, dar nu atât de mult încât să pierd timp prețios cu întâlnirile.

— Atunci, m-am liniștit. Era păcat ca un exemplar atât de reușit ca tine să nu fie adorat de femei. Nu am nimic cu cei care au alte înclinații, însă nu este pentru familia noastră. Chiar am vreo doi amici homosexuali care au terminat studii de Arhitectură și de Afaceri. Sunt foarte educați, au preocupări frumoase în societate, și amândoi caută să nu dezvolte subiectul înclinațiilor pe care le au. Mă pot baza oricând pe cuvântul lor și nu frecventează ostentativ cluburile de gay sau barurile special create pentru ei.

— Știu ce vrei să-mi spui. Am auzit și eu că sunt poate mult mai civilizați decât așa zișii bărbați normali. Eu nu am întâlnit așa ceva și nici nu-mi doresc astfel de prietenii.

Toate aceste amintiri îi reveneau acum în minte când abia aștepta să-și găsească o proprietate pe care să o închirieze pe insula Madeira. Căuta să-și aducă odată cu bagajele pentru o ședere mai îndelungată în insulă și amintirile, unele minunate, altele stresante până la epuizare.

Mai întâi s-a dus la o agenție de turism pentru a se consulta cu privire la ce posibilități existau pentru a închiria pe o perioadă mai lungă de timp o casă. A găsit un tânăr foarte bine pregătit pentru a lucra în turism, care i-a recomandat mai multe posibilități de ședere în Madeira.

— Dar cel mai bine vă sfătuiesc ca, mai întâi, să vă luați un sejur de zece zile, unde aveți asigurată cazarea cu micul dejun. Nu vă sfătuiesc să luați și cina, deoarece veți avea mult de umblat pentru a vă hotărî ce anume vă doriți să alegeți. Eu am o amică care lucrează la închirieri imobiliare pentru Madeira și ea vă poate oferi un catalog cu casele care sunt de închiriat. Dacă îi arătați această carte de vizită a mea, va fi foarte drăguță cu dumneavoastră, adică vă va recomanda numai case bine întreținute.

— Mulțumesc! Sunteți foarte drăguț. Chiar am nevoie de cineva din domeniul închirierilor.

— În firma noastră sunt angajate doar persoane bine pregătite în turism și avem recomandarea de la prima zi a angajării să fim docili și amabili cu turiștii care ne calcă pragul; însă dumneavoastră sunteți o personalitate în Marsilia, așa că îmi face o deosebită plăcere să vă ajut, domnule Girard Armand! Chiar am fost la lansarea primului roman al dumneavoastră, roman pe care mi-ați scris o dedicație frumoasă. Nu știu dacă o foloseați pentru toți cititorii care așteptau atunci, dar eu unul am simțit că mi se potrivește ceea ce mi-ați scris.

— Wow, sunt onorat că faceți parte dintre cititorii mei! O perioadă am întrerupt această îndeletnicire, dar acum, dacă am să schimb țara și peisajul, poate că îmi va reveni și inspirația.

— Nu prea ați vrut să stați de vorbă cu jurnaliștii când ați fost întrebat ce anume s-a întâmplat de v-ați retras din viața publică și nici eu nu am să încerc să primesc în exclusivitate aceste informații prețioase.

— Bună manevră! Ați făcut jurnalismul? spuse Armand zâmbind.

— Nu. Am terminat Facultatea de Turism, însă sunt cuplat cu o fată care lucrează la o revistă unde apare viața VIP-urilor și de la ea știu cum să abordez pe cineva fără să fiu repezit.

— Dacă am să vreau să semnez un contract cu această revistă unde este tocată în bucăți viața unor personalități, atunci să fii sigur că am să te contactez. Te rog numai să nu profiți de faptul că ești prieten cu acea doamnă pe care mi-ai recomandat-o pentru închirierea unei case și să mă trezesc cu jurnaliști paparazzii! Nu de alta, dar îmi cunosc foarte bine drepturile și s-ar putea ca revista de care-mi vorbești să fie dată în judecată de către avocatul meu. Dacă înțelegi mesajul, atunci s-ar putea să rămânem prieteni.

— Je pense que vous me comprends, n'est-ce pas? (Cred că mă înțelegi, nu-i așa?)

Armand, care era uns cu toate alifile, mirosise că lingușeala tânărului făcea parte dintr-o regie pusă la punct de iubita lui, așa că l-a avertizat să nu încerce să-i trimită pe cap paparazzii. Totuși, discuția cu el l-a binedispus și spera că mesajul lui a fost pe deplin înțeles. Și-a luat biletul de călătorie pe cont propriu și s-a dus acasă ca să se pregătească pentru noua lui aventură.

Timp de zece ani trăise atâtea încercări cât pentru o viață întregă a unui om, iar acum trebuia să se redreseze sau să se scufunde. Mai făcuse vreo două încercări de-a se pune pe picioare, însă nu reușise pe deplin. Coșmarurile apăreau din senin și nu-l lăsau să se odihnească săptămâni întregi, iar umbrele erau ale unor oameni care dispăreau în momentul în care se concentra să descopere exact despre cine anume era vorba. Singura care reușea să-l mai liniștească era Yolanda, sora lui adorată, care, deși trăia la Paris, își făcea timp și pentru el.

— După ce găsești o casă cum o vrei tu, am să vin cu Diter să ne plimbi prin insulele acelea minunate. Sper să te apuci să scrii din nou! Este modul cel mai bun de a nu te mai gândi la ceea ce ți s-a întâmplat, spuse Yolanda când a venit să-și îmbrățișeze fratele drag înainte de călătorie.

Părinții lor nu interveneau între ei atunci când erau împreună, fiindcă știau că, deși era o diferență de patru ani între ei, se comportau ca gemenii. Știau telepatic când unuia dintre ei i se întâmpla ceva rău și imediat se căutau.

— Da, și după ce pleci tu, îl lăsăm să respire puțin și venim și noi să vedem cum o duce, interveni mama lor, uitându-se cu adorație la ei.

Armand a aterizat noaptea pe aeroportul din Funchal sau Cristiano Ronaldo; un aeroport destul de mic. Piloții care trebuie să aterizeze aeronava pe pista acestui aeroport urmează o pregătire suplimentară pentru a ști cum trebuie să aterizeze în siguranță. Acest aeroport este considerat unul dintre cele mai periculoase aeroporturi din întreaga lume; construcția pistei de aterizare este foarte îngustă și periculoasă, dar portughezii sunt mândri de aeroportul lor, care a primit în anul 2004 premiul *Structură de excepție* de la Asociația Internațională pentru Inginerie Structură, și History Channel Programul Aeroporturi cele mai extreme l-a clasat pe locul al nouălea din lume și al treilea cel mai periculos din Europa. Aeroportul are un singur terminal și este în mare parte subteran. Armand, care străbătuse toate continentele pe vremea când era comandant de vas, trecuse prin mai toate aceste aeroporturi periculoase, așa că lui nu i s-a părut nimic spectaculos.

Pentru prima seară, s-a cazat la un hotel situat foarte aproape de aeroport, pentru ca a doua zi să se meargă în locul pentru care făcuse rezervare din Franța. A plecat cu o zi mai devreme, fiindcă știa că va ajunge noaptea și nu avea niciun chef să caute taxiuri. Avea în plan să închirieze o mașină ca să se deplaseze fără stres. Cum a ajuns în camera de hotel, s-a dus să facă un duș, s-a schimbat în haine mai lejere și a coborât la restaurantul hotelului, unde a putut să bea în liniște până ce

l-a doborât somnul. Când se îndrepta spre lift, a avut o tresărire crezând că s-a întâmplat o minune și Calista s-a salvat. A alergat ca un nebun ca s-o îmbrățișeze pe femeia care părea exact femeia vieții lui. Însă noroc că a sosit iubitul ei care a strigat-o, iar ea s-a întors să-i răspundă și așa și-a dat seama că putea provoca un scandal mare, fiindcă nu era Calista lui. A urcat în cameră și s-a aruncat pe pat ca să se liniștească. Îi reveniseră din nou coșmarurile instalate încă din momentul în care a pierdut-o. Nu mai putea să respire, se înăbușea, lucru care i-a declanșat din nou acea tuse nervoasă, care nu se oprea decât cu medicamente. A adormit abia spre ziuă și asta l-a enervat nespuns de mult.

Era o dimineață însorită care te înviora de cum te uitai spre cerul albastru, presărat cu nori ca un tort cu frișcă. Numai că aici era vorba de norii Cirrus.

Mai înainte de a își începe efectiv ziua, Armand a făcut gimnastică timp de o jumătate de zi. Nu neglijase niciodată să facă mișcare. Făcea deja parte din ritualul lui de fiecare zi; la fel ca dușul, periatul dinților, rasul pe față și alte obiceiuri intrate deja în reflex. Când a terminat cu tot tabietul, s-a dus să mănânce micul dejun la bufetul suedez din restaurant și să bea o cafea tare, pentru a se trezi complet. Avea multe de făcut și nu voia să fie amețit de cap. Și-a făcut lichidarea șederii pentru o noapte, după care s-a dus să închirieze un autoturism.

La noul hotel era mult mai puțină mișcare; probabil că turiștii cazați aici erau deja în drum spre noi cuceriri vizuale. El nu luase sejurul cu un ghid, așa că programul și l-a făcut singur. De la fereastra camerei de hotel se vedea oceanul care, în zare, se împreuna cu cerul, de nu mai știai unde ești: pe apă sau pe cer. Văzând nave ancorate, l-a apucat un dor nebun de meseria lui de comandant de vas. S-a interesat și de o

eventuală închiriere a unei bărci cu motor mai mare, pentru a-și potoli setea de navigare, asta rămânând valabil după ce aranja închirierea unei case. Nu s-a dus în primele zile pentru a discuta cu privire la acest aspect. Voia ca mai întâi să cunoască mai bine orașul și, cu această ocazie, să vadă dacă nu-și găsește singur acea casă râvnită pentru a se liniști. Și-a dat seama că orașul nu era spectaculos. Avea totuși o promenadă elegantă de-a lungul câtorva kilometri, promenadă pe unde se plimbau turiștii după apusul soarelui ca să vadă mai de aproape navele care acostau. Când a ajuns în partea de jos a orașului, a dat peste o aglomerație de turiști care veniseră la cumpărături sau să se distreze în restaurante ori pub-uri.

A doua zi s-a dus la telefericul care se strecoară pe deasupra unor grădini de vis pline de flori multicolore; traseul virând brusc pe deasupra unor păduri seculare. La coborâre, Armand nu a mai luat telefericul, deoarece își dorea să se bucure mai mult de priveliștea minunată pe care o văzuse la urcare. În calea sa, a întâlnit jardiniere cu flori colorate viu în mai toate nuanțele, hortensii uriașe și alte specii care-i încântau ochii, uitând astfel de depresia lui. Erau și niște străduțe mici ca în insulele grecești sau când te duci să vezi pictorii din Montparnasse, unde dai peste cafenele de legendă precum La Rotonde, La Dome; sau un cabaret de tip vechi numit Chat noir”, cu parfumul sfârșitului de secol în care a luat ființă Montparnasse-ul. Când s-a plictisit de aglomerația străduțelor înguste, s-a dus să vadă puntea de sticlă, o construcție realizată deasupra prăpăstiilor. Apoi a intrat într-un pub unde s-a împrietenit cu un pilot portughez. După câteva pahare de tărie, acesta i-a spus că meseria lui de pilot era foarte riscantă, deoarece aterizarea pe Funchal reprezenta o adevărată provocare. Pe lângă relieful

nefavorabil pentru aterizare, dificultatea sporea pe măsură ce coborai și din cauza vânturilor puternice care creau turbulențe mari.

— La începutul anilor '70, pista de aterizare din Madeira era și mai periculoasă, măsurând doar 1.6 kilometri. A fost prelungită în 1977, după ce un avion al companiei TAP Portugal a alunecat pe pistă și s-a lovit de un pod. Atunci au murit 131 de persoane, spuse pilotul cu un oftat.

— Nici pe mare sau pe ocean nu scapi de pericolele mari dacă ai de manevrat un mastodont de vas. Am trecut de multe ori la limita imposibilului când am avut această meserie. Dar știi și tu că, pentru noi, adrenalina este mai puternică și trebuie să ți-o consumi, spuse Armand în timp ce ciocnea paharul cu noul lui prieten.

— Și acum de ce nu mai profesezi? Ți-au interzis autoritățile?

— O, nu! Am fost mereu în căutare de alte pericole și pentru asta am fost arheolog în locuri periculoase, scufundător cu echipe de scafandri care caută comorile pe care le-au înghițit oceanele ca niște hidre uriașe, dar, dacă o să ne mai vedem după ce îmi voi închiria o proprietate, fiindcă vreau să stau mai mult pe aici prin insule, am să-ți povestesc viața mea de roman.

— Și unde ai vrea să fie această casă de închiriat? Întreb deoarece eu am una moștenire de la bunici și nu prea am timp de ea. Am dat-o la o firmă de închirieri și și-au bătut joc de tot ce are minunat această proprietate, cu un farmec aparte.

— Deocamdată nu am cercetat niciun site de închirieri, dar am o carte de vizită primită de la un tânăr din Marsilia pentru a mă vedea cu o amică de-a lui care se ocupă cu așa ceva. Aștept să se termine sejurul de zece zile plătit la agenție și după aceea am să mă ocup de închiriere, fiindcă pentru asta am și venit aici în Funchal.

— Spune-mi la ce hotel stai și vin zilele astea să te iau ca să vezi proprietatea pe care o am. Dacă nu-ți place, atunci îți prezint eu o firmă nou înființată de un spaniol cu care m-am împrietenit și cu care voiam să discut curând ca să-mi găsească niște chiriași civilizați. Poate că Universul ne-a adus astă seară aici în pub-ul acesta. Nu crezi?

Armand i-a spus la ce hotel stă și a plecat relaxat în urma discuțiilor cu pilotul. Și el credea în soartă și în culoarele Universului pe care fiecare muritor mergea mai ales noaptea când dormea; numai că foarte puțini conștientizau că se aflau în legătură permanentă cu acest Univers plin de mistere.

Contactul cu aceste minunății și discuția cu pilotul portughez au reușit să-i aducă cât de cât liniștea. Nu mai consuma așa de multe medicamente și noaptea dormea fără somnifere.

După încă două zile, când sejurul trecuse deja de jumătate și se întorcea la hotel, după ce a cerut cheia de la cameră, i s-a înmânat și un plic. S-a dus în cameră și în plic era numărul de telefon al pilotului Noah, cu rugămintea ca a doua zi să-l sune, el având liber, fapt ce-i permitea să-i arate proprietatea. Pe la ora zece de dimineață, după ce și-a mâncat micul dejun, l-a sunat pe pilot. Acesta a venit la hotel cu mașina lui și l-a dus ca să-i arate casa, locație care se găsea între munte și ocean, cu o vedere panoramică minunată. Nu avea prea mulți vecini și cei existenți se aflau la circa un kilometru depărtare. Majoritatea celorlalte case erau refăcute sau construcții noi. Se vedea că erau de fapt case de vacanță. Casa lui Noah păstrase stilul vechi al clădirilor din perioada interbelică, având un farmec aparte, iar curtea era destul de îngrijită. Probabil că avea un grădinar care avea grija de ea. Mobila era din lemn masiv de culoarea havanei, iar paturile tip baldachin erau splendide și pe gustul lui Armand. Acum totul era acoperit cu pânze

albe pentru a le proteja de praf. S-a îndrăgostit de această casă încă din primul moment, fapt pentru care au bătut palma.

— Îmi place la nebunie! Biroul este ceva colonial care-mi amintește de cel al bunicului patern. Chiar și casa, cu mai toată mobila, seamănă cu ce aveau bunicii mei în locul în care am copilărit. Parcă aș fi fost teleportat.

— Eram sigur că o să-ți placă. Nu am vorbit prea mult în seara când ne-am cunoscut, însă a fost suficient să știu din ce clasă socială faci parte și să știi că o pot recunoaște, deoarece aceasta își pune amprenta pe gesturi, vocabular, figură, finețea pielii. O să ne înțelegem perfect dacă vei vrea să ne vedem mai des. Am înțeles din prima întâlnire a noastră că fuși de niște himere. Când ești pregătit și vrei să-mi spui mai multe, să știi că sunt un bun ascultător. Am și eu niște schelete prin dulapuri. Poate găsim ceva ca să ne ajutăm unul pe altul, ce zici?

— Zic că mai întâi trebuie să batem palma pentru închirierea casei și apoi vom mai vedea cum decurg lucrurile. Să știi că m-ai scăpat de ceva care mă apăsa și anume de discuția cu acea tânără care trebuia să-mi găsească ceva de închiriat și care apoi precis că i-ar fi dat tânărului de la agenția din Marsilia amănunte cu privire la locul unde mă aflu ca să mă invadeze paparazzii.

— Sunt convins că asta ai fi pășit. M-a bucurat că mi-ai spus numele din prima seară când soarta ne-a mânat unul spre altul și a doua zi am căutat pe internet și am aflat că ești o personalitate marcantă în Franța. O recunosc. Nu puteam să dau proprietatea pe mâna unui necunoscut. Multe dintre aceste figuri înșelătoare dau țepe mari, după care dispar. Au în bagajele lor mai multe pașapoarte decât izmene de schimb.

Discuția avută cu Noah i-a făcut foarte bine mentalului zdruncinat al lui Armand. Se felicita în gând că a ales să vină în această parte a lumii, în arhipelagul Madeira din Oceanul Atlantic. Madeira este de fapt situată pe vârfurile unei creste submarine produse de geologia unui punct fierbinte tectonic. Arhipelagurile Azore și Madeira din Atlantic, deși aparțineau de Republica Portugheză, erau regiuni autonome cu propriile lor guverne regionale.

După ce a terminat zilele de sejur plătite la hotel, s-a mutat în casa închiriată de la Noah. Nu a fost nevoie să facă nicio îmbunătățire; deși Noah îi dăduse acordul în acest sens. Acum avea o adresă stabilă, o mașină închiriată pentru deplasări și nu trebuia decât să-și facă un program. Nu din necesitate, ci din obișnuința meseriei de marinar. Stând aici în arhipelag avea posibilitatea să navigheze din când în când pe ocean dacă se decidea să închirieze și o ambarcațiune.

La vreo săptămână după ce a umblat prin împrejurimi, s-a decis și a deschis laptopul pe care și-l luase cu el în această călătorie și s-a uitat la mail-urile primite, parcă așteptându-se să găsească unul și de la Calista. Nu-i venea să creadă că a dispărut fără urmă! Părea încă ireal.

Ziua aceea când au plecat să facă niște cercetări arheologice în Peru, cercetări aprobate de autoritățile peruane, pentru Armand a fost cea mai mare realizare din ultima perioadă a vieții lui. În primul rând că o cunoscuse pe Calista, o personalitate complexă asemenea lui, și, în al doilea rând, fiindcă atunci când i-a spus de proiectul lui, ea singură a întrebat dacă ar putea s-o înscrie pe lista care trebuia dată autorităților din Peru.

— De multă vreme mă bate gândul să mă dedau la o asemenea îndeletnicire, deoarece cu sculptura am ajuns să obosesc foarte tare și nu mă mai atrage ca la început.

Armand a fost în culmea fericirii când a venit timpul să plece cu Calista în Peru. Pentru amândoi era o aventură excitantă. Amândoi aveau pregătire fizică pentru o astfel de călătorie; el, de la meseria de ofițer de Marină, și Calista de la sculptură. Armand voia să ajungă, de fapt, de mai multă vreme la Puerta de Hayu Marca sau Poarta spiritelor din Peru, care se află pe malul lacului Titicaca, la aproximativ 35 de km de orașul Puno. Era o sculptură vastă într-o stâncă pe care oamenii o descoperiseră în munții Hayu Marca. Armand era meticulos atunci când venea vorba de itinerarii, mai ales că ținea și un jurnal de bord când pleca în misiuni, iar acum, răsfoind multe cărți de arheologie, dar și cu ajutorul internetului, a găsit multe detalii cu privire la locul pentru care se pregătise să meargă.

Astfel a aflat că Jose Luis Delgado Mamani, un ghid montan din acea zonă, a descoperit acea structură în anul 1996. Când a dat un interviu, ghidul a declarat că, atunci când a văzut misterioasa poartă, a fost extrem de încântat. La puțin timp după acea declarație a lui, zona a fost împânzită de arheologi și istorici care căutau informații despre acest așa numitul Oraș al Zeilor. Armand, care a cochetat și cu scrisul romanelor SF, a ajuns să citească pe internet și despre această descoperire, iar de atunci îi încolțise în minte ideea de a se duce în Peru. Numai că nu era ceva presant și a tot amânat această călătorie, până ce a cunoscut-o pe Calista. Nu se aștepta ca ea să fie atât de entuziasmată și să fie de acord cu tot programul făcut de el.

Au plecat mai devreme cu câteva zile, pentru că trebuia să caute un ghid care să-i ducă acolo, dar să vadă puțin și din oraș. S-au cazat și în

prima seară au stat să mai cerceteze o dată programul, iar Armand i-a povestit câte ceva despre legende referitoare la Poarta Zeilor:

— Indienii din zonă au o legendă în care povestesc despre o poartă de acces către tărâmurile zeilor sau a lumii din partea cealaltă. Ei povestesc că, în timpurile trecute, marii eroi au trecut prin acea poartă pentru a se alătura zeilor și pentru a începe o viață nouă și glorioasă a nemuririi. Ușa aceea mai mică reprezintă intrarea sufletelor muritoare, în timp ce intrarea mai mare și mai simetrică reprezintă intrarea folosită de zeițăți pentru a accesa tărâmul nostru.

— Este interesant de constatat că structura acestui colos seamănă izbitor cu Poarta Soarelui din Tiahuanaco, dar și cu alte cinci situri arheologice care sunt legate prin mai multe linii imaginare care formează o cruce ce străbate Lacul Titicaca. De aceea m-a atras această aventură, îi spuse spuse Armand Calistei.

— Rapoartele specialiștilor arată că, în ultimii douăzeci de ani, activitatea OZN-urilor din zonă s-a intensificat foarte mult. Există voci care susțin o legătură directă între structurile ciudate și extraterestrii, dar această teorie rămâne încă la stadiul de ipoteză, pentru că nu se poate dovedi nimic concret. Legende vorbesc despre faptul că, în trecutul îndepărtat, eroii mari au intrat în țara zeilor, bucurându-se de o viață nemuritoare prosperă și glorioasă.

— În urma cercetărilor efectuate, arheologii au observat o mică gaură în partea dreaptă a porții. În acel loc se crede că un dispozitiv era introdus pentru a deschide misterioasa poartă. De asemenea, au existat mărturii ale persoanelor care au atins poarta și au șocat prin descrierea unor sentimente ciudate la atingerea rocii. Aceste persoane au simțit un sentiment de energie care le străbătea corpul, plus anumite viziuni extrasenzoriale: au văzut coloane de foc și au auzit sunetele ritmice ale unei muzici neobișnuite.

— Oare este posibil ca locuri misterioase cum ar fi și această Poartă a Zeilor să fie doar niște teorii pe care alte generații să le descopere? Ceva bizar care depășește înțelegerea oamenilor care au ajuns pe Lună, dar nu sunt în stare să descifreze ce au vrut inteligenții altor milenii din urmă? Dacă poarta Hayu Marca a zeilor este, de fapt, o poartă stelară antică de tip Stargate? Atunci putem gândi că este posibil ca alții să existe și în altă parte a Universului? Și dacă da, unde ne duc aceste teorii? Întrebă Calista în timp ce se uita pe mapa cu informații a lui Armand.

— Păi noi am venit aici să vedem dacă Universul ne ajută să descifrăm ce este cu acest monument. Or să vină cu noi și doi arheologi britanici cu care am mai lucrat și un istoric spaniol. „Se spune că această Poartă a Zeilor din Haya Marca ar semăna cu Puerta del Sol Tiahuanaco și cu alte cinci situri arheologice din vecinătate, dacă se trasează linii drepte între Poarta Zeilor și celelalte situri arheologice, se ajunge într-o cruce ciudată, cruce care se unește în centrul de la platoul lacului Titicaca; considerat ca unul dintre cele mai sacre locuri din regiune”, mai spun site-urile pe care am intrat și care se ocupă de fenomene paranormale.

— Am cules și eu multe informații după ce mi-ai spus că mă poți lua și pe mine în această călătorie misterioasă și deja am senzația că ceva paranormal ni se va întâmpla, spuse Calista.

— Wow, stai, nu te înfierbânta! Păstrează-ți forțele pentru o partidă de sex pe care o vom face după ce ne ducem să mâncăm ceva, spuse Armand râzând.

Calista nu a reacționat la apropoul lui. Se gândea că în sfârșit s-a trezit. Îl bănuia că are probleme cu potența. Și-a adus aminte de un banc și a început să zâmbească.

— Când te-am cunoscut, am avut senzația stranie că nu ești pământeană, mai ales că, fiind femeie, lucrei la niște sculpturi gigantice, iar privirea ta pentru un moment mi-a înghețat sângele în vene.

— Nu înțeleg de ce ți s-a părut așa de înfiorătoare privirea mea. Nu făceam decât să te scanez pentru o viitoare sculptură care să facă parte din grupul Titanii. Lucrarea aceea cu schelă face parte din acel grup și este prima. După o lună de zile după ce ne-am cunoscut, am plecat în Grecia ca să văd alte blocuri de marmură. Pe mine, ca și pe Michelangelo, mă cheamă blocul pe care trebuie să-l eliberez prin statuia mea. „În fiecare bloc de marmură se află o statuie și e treaba sculptorului să o descopere”, spunea Michelangelo. Iar tu erai ferecat într-un astfel de bloc de marmură. Să știi că truda este singura cheie ce deschide calea către succes. Tot Michelangelo spunea: „Dacă oamenii ar ști cât de mult am muncit pentru a atinge măiestria, munca mea nu le-ar mai părea la fel de minunată”. Citez mult din el fiindcă îl ador. Simt că ceva s-a întâmplat după ce am avut un vis ciudat, cum că aș fi fost băiat și ucenicul lui Michelangelo. Mă punea mereu să cobor după schelă ca să-i aduc altă și altă daltă. M-am trezit obosită, dar mă uitam cu disperare după schela pe care l-am lăsat pe sculptor. Când mi-am revenit din nedumerire, am început să caut tot ce era scris de Michelangelo. Aveam o neliniște permanentă; așa că am plecat la Florența pentru a-i vizita mormântul aflat în Basilica Santa Croce, realizat de Giorgio Vasari. Mormântul este așezat în nava laterală de Sud. Tot aici se află și mormântul poetului Dante și al lui Niccolò Machiavelli.

— Frumoasă sculptoriță, să știi că eu am fost acolo de mai multe ori. Sunt comandant de vas și acostam uneori pe acolo. Colegii mei se repezeau în restaurante, eu îmi luam un sandviș și mă duceam să-i dau bonjur lui Michelangelo. Dar abia acum îmi spui că te-am interesat ca model? Nu m-ai chemat niciodată pentru schițe.

— Nu era nevoie să te chem, fiindcă veneai singur, iar eu mai lucram la schița ta în timp ce discutam. Fiind o persoană cu mult bun simț,

niciodată nu m-ai iscodit cu privire la ce desenam eu acolo. Și după ce a început să ți se vadă chipul, nu am mai stat niciodată lângă statuia care te reprezenta, ca să nu-mi descoperi secretul.

— Și ai terminat-o?

— Cum s-o termin? Mai am de lucru la ea cel puțin cinci ani de zile. Este vorba despre Titani, doar ce ți-am spus.

— Iar te înfierbânți! Ia vino tu la mine să vedem cum rezolvăm starea asta de nervozitate, fiindcă mi s-a desfundat nasul și îmi vine un miros care cere sex.

Armand o avea pentru prima dată în brațe pe Calista după o lungă prietenie platonice. A început s-o dezbrace încet și fiecare parte de corp pe care o dezgolea o săruta și o mângâia. A prelungit preludiul cum nu făcuse cu nicio altă femeie, dar Calista, pentru pretențiosul bărbat Armand, era deosebită față de tot ce cunoscuse până atunci. O adora deja și nu voia s-o bruscheze. Se purta cu ea ca și cum ar fi fost fecioară și nu trebuia speriată.

După două zile, au venit și arheologii britanici și istoricul spaniol. Au fost puși în legătură cu un ghid care fusese de foarte multe ori la Poarta Zeilor, care se afla pe un teren stâncos abrupt. Arheologii veniseră și cu instrumente sofisticate care măsurau orice abatere de la normal. Au început să facă măsurători și să culeagă mici fragmente căzute din monument de-a lungul timpului, pentru a le cerceta în laboratoare speciale. Istoricul în schimb stătea de vorbă cu ghidul peruan care era foarte bine documentat în privința acestei porți stelare; el fiind și un scriitor SF cunoscut pentru descrierile mai amănunțite. Ghidul le spunea că s-a dus și în Bolivia pentru a cerceta îndeaproape o